

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **F plus H s.r.o.**, se sídlem Zborovská 856/49, Třebíč, zast. Ing. J. R., daňovou poradkyní, proti žalovaným **1) Finančnímu úřadu v Třebíči**, se sídlem Žerotínovo náměstí 17/1, Třebíč, **2) Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I.** Žaloba ze dne 17. 12. 2009 **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci bude do třiceti dnů po právní moci tohoto usnesení vrácen z účtu Krajského soudu v Brně zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 17. 12. 2009, která byla Krajskému soudu v Brně doručena v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem téhož dne, domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného 1) o námitce žalobce č.j. 108758/08/330940/4322 ze dne 18. 9. 2008 (dále také „rozhodnutí o námitce“), ve kterém žalovaný 1 námitku žalobce zamítnul jako pozdě podanou. Žalobce se dále domáhal přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného 2) o odvolání žalobce č.j. 14499/09-1500-706611 ze dne 13. 10. 2009 (dále také „rozhodnutí žalovaného 2) o odvolání“), jímž bylo odvolání žalobce ze dne 9. 7. 2009 proti rozhodnutí žalovaného 1) o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o námitce zamítnuto.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného 2) o odvolání vyplývá, že rozhodnutím č.j. 73160/09/330940704322 ze dne 29. 5. 2009 žalovaný 1 zamítl dle ust. § 49 odst. 2 písm. a) zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) odvolání žalobce proti rozhodnutí o námitce, a to z důvodu nepřipustnosti podání podle ust. § 52 odst. 3 věta první ZSDP ve spojení s ust. § 49 odst. 2 písm. a) ZSDP. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo žalovaným 2 rozhodnuto rozhodnutím žalovaného 2) o odvolání.

Z geneze průběhu příslušného daňového řízení tak vyplývá, že Finanční úřad v Třebíči vydal dne 30. 4. 2008 exekuční příkaz na peněžní prostředky na účtech dlužníků vedených u příslušné banky. Proti této výzvě podal žalobce námitky, o kterých žalovaný 1) rozhodl Rozhodnutím o námitce dne 18. 9. 2008, č.j. 108758/08/330940/4322 (rozhodnutí o námitce). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ačkoli byl žalobce řádně poučen, že proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat. Žalovaný 1 rozhodl o odvoláním rozhodnutím, č.j. 73160/09/330940704322 ze dne 29. 5. 2009.

Prvním aktem v pořadí v posuzovaném případě je exekuční příkaz žalovaného 1) z 30. 4. 2008, druhým aktem v pořadí je rozhodnutí žalovaného 1) o námitce ze dne 18. 9. 2008, třetím aktem v pořadí je rozhodnutí žalovaného 1) o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost ze

dne 29. 5. 2009, posledním aktem v pořadí (tj. čtvrtým) je rozhodnutí žalovaného 2) o odvolání.

Žalobce žalobou z 17. 12. 2009 napadá rozhodnutí o námitce (tj. druhý akt v pořadí) a rozhodnutí o odvolání (tj. čtvrtý akt v pořadí).

Jelikož jsou žalobou ze dne 17. 12. 2009 napadeny 2 samostatné akty žalovaného 1) a žalovaného 2), soud zkoumal splnění všech podmínek stanovených zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odděleně pro každý žalobou napadený akt.

Soud se nejprve zabýval žalobou proti rozhodnutí žalovaného 2) o odvolání.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Žalobou napadené rozhodnutí o odvolání je akt žalovaného 2), kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí žalovaného 1) vydaného podle ust. § 49 odst. 2 písm. a) ZSDP, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí o námitce, jež byla vydáno podle ust. § 52 ZSDP.

Podle zdejšího soudu však toto rozhodnutí je vyloučeno z přezkumu, neboť se nejedná o rozhodnutí, kterým by se zakládaly, měnily, rušily či závazně určovaly práva a povinnosti žalobce nebo se jinak zasahovalo do jeho právní sféry. Rozhodnutí o odvolání pouze konstatuje fakt, že žalobce postupoval v rozporu se ZSDP, když proti rozhodnutí o námitce podal odvolání, ačkoli je odvolání dle výslovné dikce ust. § 52 odst. 3 věta první ZSDP nepřipustné. Žalobce se svým postupem v rozporu se ZSDP dle názoru zdejšího soudu snažil vytvořit „další řádný opravný prostředek“ a řetězení opravných prostředků pomocí kombinace námítky a odvolání. Takový postup není v souladu s ZSDP a s obecnou teorií procesního práva, když žalobce de facto „vytvořil tři řádné opravné prostředky“ v řadě.

„Druhý a třetí řádný opravný prostředek“ (v nyní posuzované věci rozhodnutí žalovaného 1) o odvolání ze dne 29. 5. 2009 a rozhodnutí žalovaného 2) o odvolání) je vyloučen ze soudního přezkumu podle ust. § 65 a násl. s. ř. s., protože není rozhodnutím, jímž by se ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. zakládaly, měnily, rušily nebo závazně určily jeho práva nebo povinnosti, neboť tyto akty pouze konstatují skutečnost, která vyplývá z ust. § 52 odst. 3 věta první ZSDP, tj. že prvostupňové rozhodnutí (exekuční příkaz) je možné napadnout jediným opravným prostředkem, kterým je námitka podle ust. § 52 odst. 1 ZSDP a že další řádný opravný prostředek není přípustný. Žalobce svým postupem v rozporu s ust. § 52 odst. 3 věta první ZSDP nemůže proto žalobou napadat takováto rozhodnutí.

Soud zde odkazuje na obdobnou situaci řešenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 20. října 2004, č.j. 3 As 14/2004 – 40 (dostupný na www.nssoud.cz) : „Nejvyšší

správní soud v souzené věci vycházel předně z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má žalobní legitimaci ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“). Úkon správního orgánu, který je předmětem přezkoumání soudu, je sdělení, neformální dopis, kterým správní orgán oznámil stěžovateli, že lhůty pro řízení o obnově řízení i pro přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení již uplynuly. Takový intimát skutečně není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., kterým by se zakládaly, měnily, rušily nebo závazně určovaly práva nebo povinnosti stěžovatele. Sdělení proto není schopno soudního přezkumu; je proto vyloučen z přezkoumání soudem ve správním soudnictví a žalobu proti němu podanou správní soud odmítne [§ 68 písm. e), § 70 písm. a) s. ř. s.]. Krajský soud tedy postupoval správně.“

Žaloba je proti rozhodnutí žalovaného 2) o odvolání nepřipustná podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s., neboť rozhodnutí žalovaného 2) o odvolání není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., ze soudního přezkumu je proto vyloučeno podle ust. § 70 písm. a), a žaloba z 17. 12. 2009 je nutné v této části odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Dále se soud zabýval žalobou v té části, kde žalobce napadá rozhodnutí o námitce.

Podle ust. § 72 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.

Žaloba proti rozhodnutí o námitce z 18. 9. 2008, které bylo žalobci doručeno dne 2. 10. 2008 je opožděná, neboť žaloba byla podána až 17. 12. 2008, tj. přibližně rok poté, co žalobci uplynula lhůta pro podání žaloby podle ust. § 72 odst. 1 věta první s. ř. s. Zachování dvouměsíční lhůty nelze dovodit ani z ust. § 72 odst. 1 věta druhá s. ř. s., podle kterého lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Žalobce proti rozhodnutí o námitce nepodal žalobu ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s., jak nyní tvrdí ve své žalobě z 17. 12. 2009, ale v rozporu s poučením, kterého se mu řádně dostalo od žalovaného 1, podal nepřipustné odvolání. Žalovaným 1) a 2) z ust. § 21 odst. 6 ZSDP **žádným způsobem nevyplývá povinnost**, aby nahrazovali žalobcovu znalost procesních předpisů a bděli nad jeho procesními právy. Pokud žalobce přes výslovné poučení v rozhodnutí o námitce podal odvolání, nelze toto jakýmkoli způsobem klást k tíži žalovaným 1) a 2), nýbrž žalobci.

V tomto směru je nutné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. října 2005, č.j. 7 Afs 71/2005 – 74 (dostupný na www.nssoud.cz), na něž žalovaný správně poukazuje : „Z citovaného ustanovení vyplývá, že při posuzování procesního úkonu je rozhodující jeho obsah a nikoliv to, jak je označen. To platí i v případě, že procesní úkon nebyl nijak označen. Tato zásada však platí jen tehdy, je-li úkon účastníka určitý a srozumitelný nebo má li potřebné náležitosti. Neumožňuje-li úkon jednoznačný závěr o tom, co jím účastník vyjádřil, je třeba v souladu s § 21 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků účastníka vyzvat, aby odstranil vady podání. Posouzení procesního úkonu podle jeho obsahu však neumožňuje, aby finanční úřad určitému a srozumitelnému úkonu přikládal jiný než účastníkem sledovaný smysl, „domýšlel“ obsah podání nebo z jeho obsahu činil nevyplývající závěry.“

V dané situaci proto není možné aplikovat ust. § 72 odst. 1 věta druhá s. ř. s., protože žalobce nepodal ve svém podání z 2. dubna 2009 žalobu podle ust. § 65 a násl. s. ř. s., nýbrž odvolání, které však bylo nepřipustné.

Soudu proto nezbylo nic jiného, než žalobu z 17. 12. 2009 i v části směřující proti rozhodnutí o námitce odmítnout pro její opožděnost v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

O vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci rozhodl soud podle ust. § 10 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 1.10.2010

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu